

Opgave at sørge for Tilvejebringelsen af, thi jeg ser ikke rettere, end at det er en af de Livsformødenheder, som maaske i den kommende Vinter vil komme til at spille den allerstørste Rolle, og jeg anser ikke de Foranstaltninger, der fra Regeringens og Statens Side allerede er foretagne i denne Sag, for fyldestgørende. Jeg tror ikke, at de trufne Foranstaltninger vil vise sig fuldt ud at kunne føre til det Maal, man egentlig har sat sig. Man skal være overordentlig forsigtig, fordi vi i Øjeblikket herhjemme staar overfor en Katastrofe med Hensyn til den kommende Høst. Det stiller sig i disse Dage saaledes, at den kommende Høst er fuldstændig afhængig af, om vi faar en god blødende Regn eller ikke. Man skal derfor fra Ministeriets Side i Tide være opmærksom paa disse Forhold og søge at ordne dem paa en saadan Maade, at vi har fuld Betyggelse for, at der i det kommende Aar er rigelige Mængder af Kartoffler til Raadighed for Befolkningen og til en overkommelig Pris. I Øjeblikket er der ude omkring i Landet stor Mangel paa dette Næringsmiddel, og det er ikke til Stede til en saadan Pris, som er overkommelig for den almene Mand. Dette vil jeg tillade mig at bebrejde Ministeriet. Det er i allerhøjeste Grad urigtigt, at man nu ikke kan faa de Kartoffler, som er nødvendige, fordi Brødrationerne er saa smaa, som de er, uden at man skal give 13 Kr. for en Tønde halvfordærvede Varer. Jeg vil haabe, den højtærede Indenrigsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

I det foreliggende Lovforslag foreslaas det, at Brændselsforsyningen skal overlades til Kommunerne, skønt Regeringen jo maa have indset, at dette er en Statsopgave. Vi ser paa det paa samme Maade som Regeringen, at det vil være ganske overordentlig vanskeligt for Staten direkte at tage sig af denne Sag, og vi kan udmærket godt gaa med til, at Brændselsforsyningen lægges i Kommunernes Haand, men for Statens Regning, saaledes som det ogsaa er foreslaaet af Regeringen. Vi kunde imidlertid ønske, at de 9 Kr. pr. Indbygger, som Regeringen foreslaar at anvende til dette Øjemed, ogsaa omfattede Belysningen; vi mener, at dette vilde betyde et Fremskridt paa dette Omraade.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa Lovforslagets enkelte Paragraffer, men vil kun ganske kort omtale mit Partis Syn paa enkelte af dem. Hvad angaar § 2,

er vi noget betænkelige ved at lægge den Myndighed i Ministerens Haand, at han kan tillade Kommunerne at anvende Beløb udover det i Loven foreskrevne. Hvis det kan lykkes os i det kommende Udvalg at faa vore Betragtninger gennemført, mener jeg ogsaa, det vil kunne lykkes at komme bort fra denne § 2. § 8 omhandler jo til Dels det samme som den nugældende Lovs § 9, men vi mener ikke, at den nye Paragraf er saa heldig som den gamle. Vi ønsker nemlig ikke, at der gives Kommunalbestyrelserne alt for stor Frihed til at paalægge Tillægsskat paa de Steder, hvor de enkelte Kommuner nu kunde faa Lyst til det. Vi henstiller derfor, at man søger at faa denne Paragraf ændret. Der er i Paragraffen fastsat en Minimumsgrænse, men vi ønsker, at der tillige fastsættes en Maksimumsgrænse, saaledes som der ogsaa er i den nugældende Lovs § 9.

Den ærede Ordfører for Venstre (Sigurd Berg), som talte i Gaar, var jo inde paa noget lignende Betragtninger, som jeg gør mig til Talsmand for i Dag, men sagde blandt andet, at man fra Venstres Side kunde tænke sig, at Statsopgaverne nærmest skulde indskrænke sig til at gælde enkelte bestemte Livsformødenheder, og den ærede Taler nævnedes da Brød og Smør. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem heri, idet jeg maa mene, man skal være sig noget for kun at gaa til Regulering af Prisen for de to Varer. Dette kunde nemlig let bevirke, at Prisen paa disse to Nødvendighedsartikler blev for lav, kom for nær ned til det, den var før Krigen. Dette vilde efter min Mening rumme en betydelig Fare, fordi der ikke er nogen som helst Udsigt til, at vi i en overskuelig Fremtid vil komme tilbage til de normale Tilstande, vi havde før Krigen, og maaske man aldrig mere kommer ned til det tidligere Prisniveau. Hvis Staten kun regulerede Prisen paa enkelte Livsformødenheder, vilde der være Fare for, at Priserne paa disse kom til at ligge under den almindelige Pris paa Livsformødenheder, naar den normale Tilstand indtraadte. Derfor mener jeg, at Staten hellere skal regulere Prisen paa flere forskellige Livsformødenheder, saaledes som jeg nævnedes. Denne Sag har en overordentlig Betydning for hele det danske Samfund, idet den skal udligne de Misforhold, som er indtraadt paa Grund af de vanskelige Tider, vi lever i, og jeg vil derfor haabe, at det maa lykkes Partierne ved den Udvalgsbehandling,